អញ្ចាស៊ែ កប់ ប៉្លែ តាណោច

រឿងបុរសចាំបាញ់សត្វស៊ីផ្លែពពេល

From the People of Japan

IC អង្គការ សហការ

ទ០០២អស

សាគ់ ឡឹង ម៉ោហមុាំង វុាំងហារ ពូ សើគ ពែ៍ ទី ប៉ាណូស ផាន ម៉ោញ ដូវ អ៊ែ៍ ឡាំ កប់ កាណាប់ ប៉្លៃ តាណោហ ប៉ាគ់ ព្រី ប៉ានឹម ប៉ាណាះ៍ ឡឹង កាំលឺ ផុងមុាំង ប្រហឹង ចាប្រហឹង ។ អន់តាន៍ អ៊ែ៍ អ្វៃ កប់ ណោះ អ៊ែ៍ កាតាំង ប្រ៉ះ៍ អ៊្លង ប្រ៉ះ៍ ភង ប្រ៉ះ៍ ប៊ិក ប្រ៉ះ៍ ក្លា លូ ប្រ៉ះ៍ អន់ទៀគៗ កាកាប គួប អន់ឌែ៍ សោៗ អវ់ៗ សឹត ឡឹង ជ្រំ ហី តេះ ប៉ាណូស អ្វៃ ហាអុញ ប៉ាគ់ ស្រុក តោ ។

បក់ណោះ ផា សាណាះ៍ អ៊ែ៍ បក់អា ផា សាណាះ៍ អ៊ែ៍ ហង ជ្រំ ហី តេះ ណោះ។

ណោះ ហាង បះ ប្រ៉ះ៍ តើម តាណោហ
អំប៉ញ់ ផា៖ សាណោះ៍ ទី កា ពឿ តាទិច ជ្រឺ
ហី តេះ ប៉ាណូស អ្វៃ ហាអុញ ប៉ាគ់ ស្រុក
ពូ អំពែ៍ ? ប្រ៉ះ៍ អ៊្លូង រណោះ រ៉ះ ផា ៖
«ប៉ាណូស អ្វៃ ហាអុញ គន អ៊ែ៍ អង់កាន់
ណោះ សាណោះ៍ ទី កា ប្រ៉ះ៍ ប៊ិក។ បក់
ប៉ាណូស អ្វៃ ហាអុញ គន អ៊ែ៍ កាម៉ាក៍
ណោះ សាណោះ៍ ទី កា ប្រ៉ះ៍ ចាក្លូង »។

កេះណោះ ប្រ៉ះ៍
តើម អ៊្លូង
រណោះ កា
អំប៉ញ់ លូ តើម
តាណោហ
ណាវ្គ ផា ៖

«ញ៉ា ត្រគ់ អីស អូ ទ្បាំ លូ ពូ អំពែ៍? »
ប្រ៉ះ៍ តើម តាណោហ រ៉ះ ផា៖ « អាញ់ អូ អ្លុ
ទ្បាំ កា ជុង អាញ់ អេះ »។ ប៉ាណូស កប់
ណោះ សាំយុាំង កាអ៊ែ៍ តាងែ៍រ កេះណោះ
អ៊ែ៍ ចាជ្រែ៍ប កាណុង ពុត ផាឱ ម៉ោញទ្រុ
ទ្បឹង ណោះ អ៊ែ៍ កាចាំង កាអ៊ែ៍ ស្រត់
សាំងនិត ពឹង រ៉ាយ៉ះ តាណោហ ។

អ៊ែ័ ផា ៖ «អូ រ៉ប់ អាញ់ ឡាំ កប់ អាញ់ ឌុ ស្រត់ សាំងនិត ពឹង រ៉ាយ៉ះ អ៊ែ័ លើយ ណោះ ហាង បះ អ៊ែ័ ផា ជុង អ៊ែ័ អេះ»។ គិត ដាវ់ ណោះ ហាង ពិន អ្លុ អន់តគ់ ផា សៃម អ្យាំ លូ តើម អ៊្លង តើម ភង់ លឿ ឡឹង ពូ តើម តាណោហ អ៊ែ័ ទី ប្រ៉ះ័ ទី តាំងឡា ទឹល រុំងហាវ គន តាណោ សោ តាណូ ពិន កិញអៀ ។ បគ័ ដាវ់ ចាំងហីគ ជ្រៀងៗ វគ័ ផាន កា ឡាច់ ឡឹង កាណាប់ ណោះ សឹត លើយ កាអ៊ែ័ ប៉ាគ់ ហី ។

ទឹល ប៉ាគ់ ហី អ៊ែ កា រ៉ាឡូវ សង់ សា
កេះណោះ អ្វៃ រ៉ាឡូវ អៀប ហាត់ អៀប ញែក
គ្រឹយ សាងុឹម ។ ម៉ោញទ្រុ ឡឹង ណោះ អ៊ែ
កា ឡាំ ង៉ោយ វ៉ះ សារ ប៉ាគ់ ហី ប៉ាណូស អ្វៃ
ហាអុញ ពៀរ ដូវ ណោះ ។ ង៉ោយ កាអ៊ែ លូ
ក្លោ មួត អ្វៃ ហាអុញ ពៀរ ដូវ ណោះ វ៉ះ សារ
មុីរ វ៉ះ សារ ស្រ៊ែ វ៉ះ សារ តាពែ វ៉ះ សារ ពរ
វ៉ះ សារ អ្វៃ វ៉ះ សារ កោប ។ អន់ឌែ វ៉ះ សារ
ណោះ កា ទិ វ៉ះ សារ អា កា ទិ កេះ ឡៃង
ណោះ វគ័ ផាន កា តាព្លៀស ប៉ានឹរ ពឹរ កាង
វ៉ះ ទឹល សារ សាស្វា ពៀរ ដូវ ណោះ ចឹង
ត្រគ់ តោ័ យ៉ាង័ តោ ។

កេះណោះ មើត ពឹ មួត សាស្វា ណោះ កា អំប៉ញ់ ប៉ាឡាក់ ផា៖ «ញ៉ា អឹស អ្លុ វគ័ ញ៉ា អឹស អំប៉ោ ? » វគ័ ណោះ កា រ៉ះ ឡាំ ណាវ្គ ផា ៖ « អ្វូ ត្រគ់ អំប៉ោ អ្វូ ត្រគ់ ប៉ាទេវ អុះ សោ ! អាញ់ កាតាំង ប្រ៉័ះ រ៉ះ ឡុកអា ឡក់» មួត ណោះ កា អំ ប៉ញ់ ណាវ្គ ផា ៖

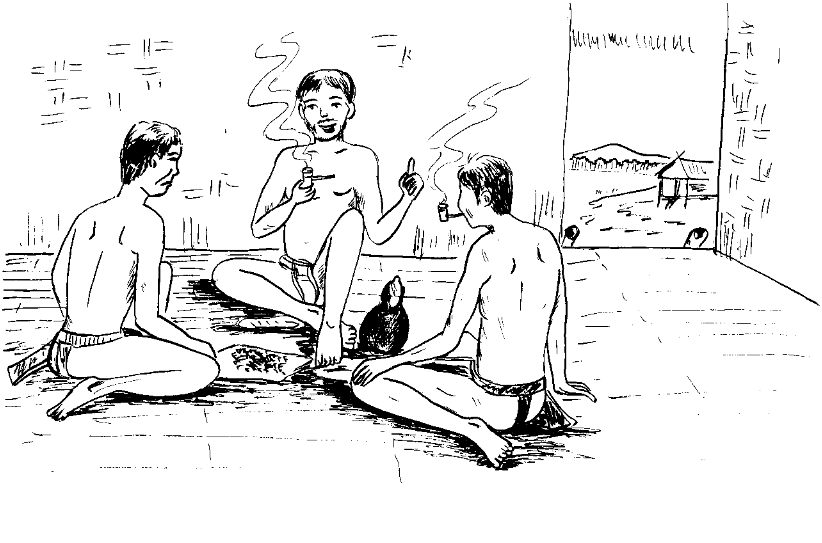

«នីចម័ អីស កាតាំង ពូ ផា វគ័ ? រ៉ះ អន់ ញឹន អ្លុ ឌូ អីស ជែ អោន តឹម វ៉ាច់ ជែ ក្វាច់ តឹម អ៊្យែវ ញឹន អូ អឹក អូ បុាំងអាល កា អីស អុះ វគ័ » ។ វគ័ ផាន ផា៖ «ហ៊ឺ សោ ឡាក់កា អាញ់ ប៉ាស្យាប ឡាក់កា អាញ់ ប៉ាច្រាយ កា គន កា សោ អន់ដីស ហាង អា ។ សារ ណោះ នីអៀ សោ ! កាំលឺ ពែ ពែ អាញ់ ឡាំ កប់ កាណាប់

ប្លៃ តាណោហ ប៉ាត់ ព្រី ប៉ានឹម ឡឹង ផុងម៉ាំង ប្រហីង ចាប្រហីង ។ អន់តាន៍ អាញ់ អ្វៃ កប់ ផាឱ អាញ់ កាតាំង ប្រ៉ះ អ៊្លឹង ប្រ៉ះ ភង ប្រ៉ះ ប៊ិក ប្រ៉ះ ក្លា លូ ប្រ៉ះ អន់ទៀគៗ សឹត ឡឹង ជ្រំ ហី តេះ កាម៉ាញ់ អន់ជីស ជីរ ហីតេះ ហីតាម កាំលឺ ពែ ពែ អន់ឌែ កាកាប គួប អន់ឌែ សោៗ អរ់ៗ ។ បក់ ណោះ ផា សាណោះ ទី កាអ៊ែ បក់ អា ផា សាណោះ ទី កាអ៊ែ ហាង ជ្រំ ហី តេះ ណោះ ។

ប្រ៉ះ៍ តើម តាណោហ ហះ កាណាប់ អាញ់
អំប៉ញ់ លូ មួត ណោះ៍ ផា៖ សាណោះ៍ ទី កា
ពឿ ជ្រំ ហីតេះ ប៉ាណូស អ្វៃ ហាអុញ អំពែ៍
ពែ ? ប្រ៉ះ៍ តើម អ្លឹង រណោះ រ៉ះ ផា ៖ គន
អង់កាន់ ណោះ សាណោះ៍ ទី កា ប្រ៉ះ៍ ប៊ិក ។
បក់ គន កាម៉ក៍ ណោះ ណាវ្គ សាណោះ៍ ទី កា
ប្រ៉ះ ចាក្លង ។ ណោះ ហាង បះ អាញ់ អ្លុ អា
សោ » ។

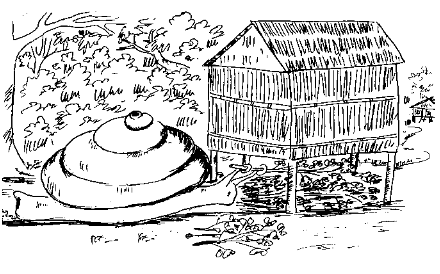

ទុញ ខៃ ទុញ សាណាំ ឡឹង ណោះ សាស្វា ពៀរ ដូវ ណោះ កា តីស ក្រាត់ ដាត់ ឡាយ៉ាម៉   ប៉ាញ៉ តាម៉   ប៉ាញ៉ រ៉ូះ ម៉ើក ឡាម៉ើក ។ អង់កាន់ រ៉ូះ ណោះ ដាត់ ថិ ប្រាងៗ កាតាង ប្រ៉ៃៗ កាឌៃ ត្រាត់ ត្រង៉ ឡាយ៉ាម៉ ហ្លិត ឡឹង ពូ ពឿ កា ប៊ិច ទី ពឿ កា ប៊ិច សំប៊ឹន ប្រ៉ូគ៉ គន ប្រ៉ូគ៉ កាម៉ាញ៉ ដឹង កា ពូ អ្ហូខឹន ទី អ្យូគ កា ប៊ិក កាប់ ។

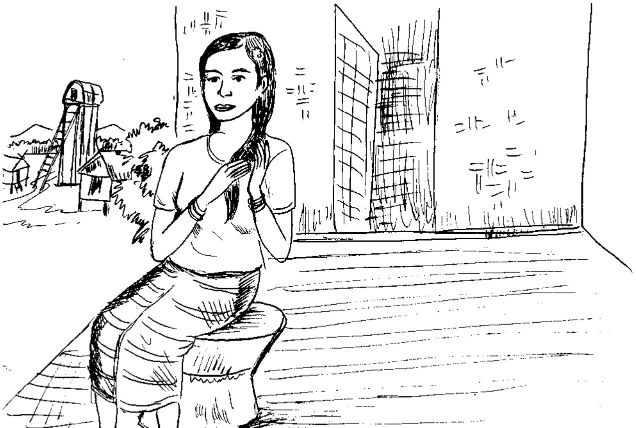

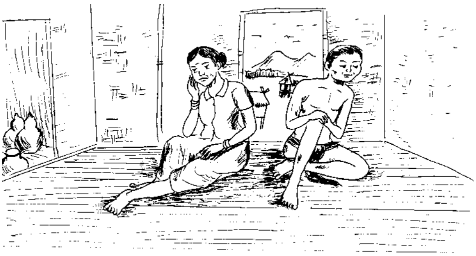

ចានែក មើគ ពឹ
អ៊ែ កា ហ៊ែង
សាម៉ុក ហ៊ែង
វុំបីស ហ្យឹក កា គន អន់ឌែ ចឹង ទី ប៊ិក
កាប់ ទី ប៊ិក សា ។ មុាំង ណោះ មើគ
អង់កាន់ អំបញ្ញ់ លូ ក្លោ អ៊ែ ផា៖ « ផា នែវ
ទី កាម៉ាក៍ ប៉់រ ទី ប៉់រ វង គន ពិន អា
កេះណោះ អ៊ែ ទ្បាប់ កា ទ្រុង កាចាប៍
វ៉ាន់ដាប់

សាគំ វ៉ាវ៉ាច់
ទ្បឹង ប៊ិក
វ៉ាវ៉ាច់ ទ្បឹង
ក្លា អីស ចឹង
អន់ ញ្ញ៉ា អូ ? »

ក្លោ អ៊ែ តើល ផា « ញ៉ា ចឹង កាឡឹស កា ណោះ អ្យូគ ដឹង កា ពូ អូ ប៊ិច កាអ៊ែ » ។

ង៉ាច ណោះ ប៉ាត្រឹង ទី កាម៉ាក់ ម៉ោញ ដូវ ចាក ឃ្លង ទ្រង ណោះ កាតាំង អន់ឌែ ផា នីណោះ អ៊ែ កា អន់តុង សាំយ៉ាំង ។ កេះណោះ អ៊ែ ផា « សាណឹង ញ៉ា កា ណោះ វគ់ ! ដក់កា អន់ជីស អន់ អាញ់ ទី អន់ អាញ់ រង គន អន់ជីស អា តាទិច អាញ់ ឡាប់ រ៉ាំងហៃ ឡាប់ ឡារ៉ាំង ទ្រុង កាចាប់ រ៉ាន់ដាប់ សាគំ អូ អន់ ប៊ិក កាប់ ប៊ិក សា អ៊ែ អុះ » ។

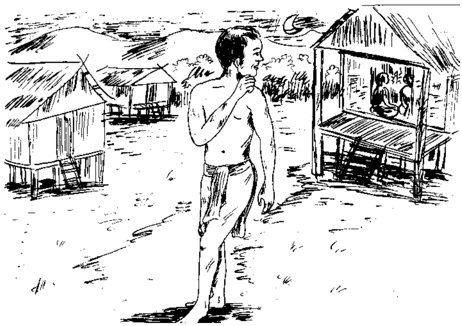

ពឹ ម៉ែគ អង់កាន់ ណោះ ផា៖ « ញ៉ៅ ចឹង កាឡ្វឹស កា ណោះ សោ ! ផា ឡ្វាក់កា អឹស ផា ណោះ ញ៉ឹន ហ៊ែង ហោក សាំ »។ ហែ កា ពឹ ម៉ែគ អ៊ែ វ៉ែវ រ៉ែគ ត្រគ់ ជើង លូ ប៉ប័ កាម៉ាក័ ណោះ ដាគ់ ឡ្វាយ៉ាម័ សាង៉ុំ ឡ្វឹង ពូ អ៊ែ កា ភម ទី កាម៉ាក័ ណោះ ។ ឡ្វៃង ឡ្វឹង ណោះ ពូ កា កត់ ជុង តី រ៉ាឡ្វី ភែ ប៉ាញ៉ូសង់ ប៉ាញ៉ូសា អន់ឌែ តាទិច ហាង ។

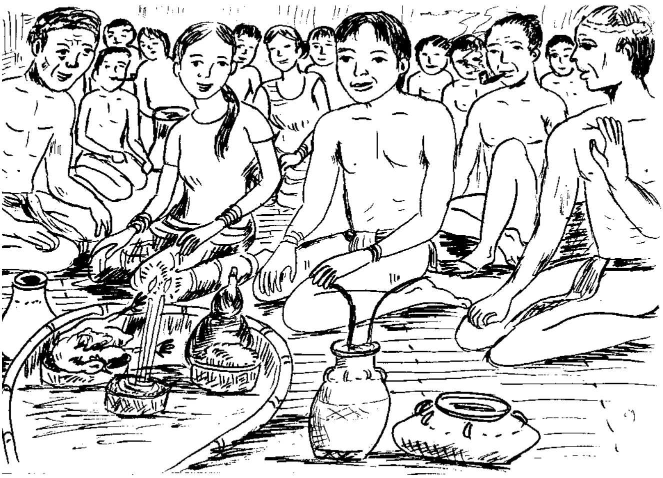

បគ័ សះ កាណាំ សះ កាញ៉ចាំង កេះ ក្លោ អ៊ែ ណោះ កា ផែង ដាវ សោត ស្រៀះ ៗ ឡាច់ រយ កោប អ្វូ ទួម ភឿ ប៉ងកាន់ កាម៉ាញ៉ អ៊ែ ចាក ឡាំ ប៉ាគ់ ណោះ ឡាំ ប៉ាគ់ អា ។ អន់តឹគ

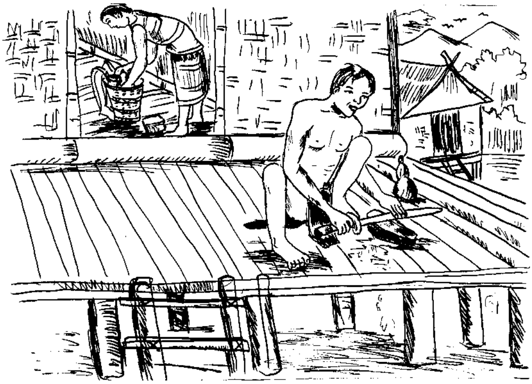

ឡឹង ណោះ អន់ឌែ ពៀរ ដូវ ក្លោ កាម៉ាញ៉ កា ចាក ឡាំ ម៊ីរ ឡាំ ស្រៃ ឃ្លង ព្រី ម៉ាមុាំង សាន់ត្រាង័ ម៉ាមត កាំពោត ឡាង៉ាន់ ព្រី តឹស ព្រី ឡាំបូង័ អៀង ប៊ក អៀង ក្លា។

ចាក កា អន់ខៃ រ៉ល់ អន់ដើរ កាកឹក អន់ដើរ បគ័ ទឹល អន់តិគ័ ទ្រង ប៊ិក តាហ្យា ចឹង កាប់ កាម៉ាញ់ អ៊ែ ផាឌី អ៊ែ ហ្វាត់ ដាវ ស្វាក កោះ ផុក តោ័ កាអ៊ែ ហាង ប៊ិក ណោះ ។ ចាក ឡាំ ណាគ្ន ចាំងហាឃ្គ ឡឹង ណោះ ប៉ែត ប៊ិក តាឃ៉ិប តាហ្យា កាប់ កាម៉ាញ់ អ៊ែ ណាគ្ន ។ អ៊ែ កា ហាប់ អន់តាន័ ជុង កោះ ប៊ិក ណោះ តោ័ សាតុល នីទៅ ដេល ។ ឡៃង ណោះ

អន់ខៃ កា ចាក ទឹល ម៉ិរ ទឹល ស្រ៊ែ ដាគ់ សំបាយ ហាង ដារ់ ណោះ ។

រ៉ប់ អន់ឌ័ៃ ចាក ឡាំ ប៉ាគ់ចំ កាតាម ក្លោ អ៊ែ អ្លុ ទី កោះ ប៉ាន់តោ័ ប៊ិក លើយ ។ ប៊ិក អ្វូ ទី កាប់ អុះ កាម៉ាញ់ អ៊ែ ខង អ៊ែ ប៉ាឈ្វូស តាំរ៉ាល់ ប៉ាឈ្វូស សាង៉ុំ អ្វូ អ្យូគ កា ប៊ិក អ្វូ អ្យូគ កា ក្លា ។ ពៀរ ប៉ៃង ដារ់ ឡឹង ណោះ អន់ឌ័ៃ កា ចាក ឡាំ ម៉ុីរ ឡាំ ស្រ៊ៃ អន់ឌ័ៃ ណាគ្គ្ន បគ័ ចឹង ក្យាម័ អន់តិគ័ ទ្រង ពឹង ក្លក់ ព្រើ ឡាង៉ាន់ ឡាង៉ោះ ផាឌី ទី ប៊ិក តីស តុត ទោល តាហ្យា

ប្ល៉ង់ ចឹង កាប់ កាម៉ាញ់ អ៊ែ ណាគ្គ្ន ។ ផាឌី ក្លោ អ៊ែ ហាប់ លូ ប្លា ដាវ កោះ រ៉ុ កោះ រ៉ុង

កោះ ច្រឹង កោះ ប៉ាន់តោ៍ ប៊ិក ណោះ ទឹល តោ៍ កេះណោះ អ៊ែ ឡះ អ្យក់ កាង ទឹល ប៉ាគ់ ហី សាំប៉ាក៍ កាអ៊ែ ពឹង ប៉ាណឹរ ត្រង់ ចារ កាម៉ាញ់ អ៊ែ ឌុ តាញ ព្រៀយ ប៊ុច កា ពូ អ្លុ ប៊ុច កា ពូ លៅ ផា អ៊ែ ប៉ាណូស កេង ប៉ាណូស ខឹន ក្វា ឡឹង ពូ ។

ទុញ ខៃ ទុញ សាណាំ ឡឹង ណោះ កាង ប៊ិក បក់ អ៊ែ

គម ណោះ កា ក្រោះ សាអ្យាំង កាង៍ សាហ្វារ់ ប៉ារ់មោ៍ ប៉ារ់មួត ។

ប៉ាត្រឹង ដារ់ ណោះ អន់តាន៍ កាម៉ាញ់ អែ៍ អ្វៃ តាញ ព្រៀយ ពឹង អង់រីុម ហី ដុក ៉ាដុក ផាឱ កានៀង ប៊ិក ណោះ កា តាប្លឹច ទ្បាច់ ទ្បឹង កាង ប្រហុង ទ្បិ តឹម ព្រៀយ កាម៉ាញ់ អែ៍ អ្វៃ តាញ ប៉្លូគ រុិកៗ តាហ្វាល់ ទឹល ប៉ាគ់ ហិន តាល់ សោត ច្រុប ទ្បៃងណោះ តៅ៍ កាអែ

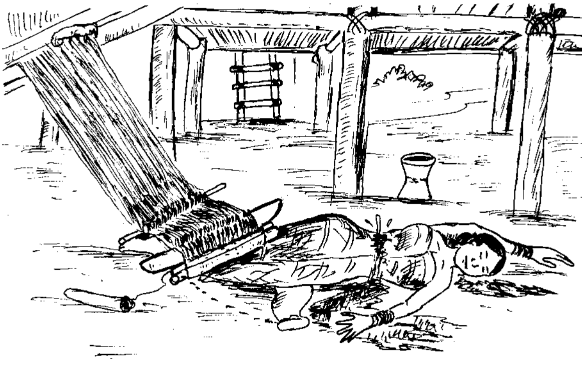

សាអុើ ហះ ចារ ព្រៀយ ណោះ ហាង ។ ចា៍នែក គន កាម៉ាក៍ ណោះ ណាវ្គ អែ៍ កា តីស ក្រាគ់ ដាគ់ ទ្បាយ៉ាម៍ ប៉ាញ៍ តាម៍ ប៉ាញ៍ ផាម នីទៅ ដេល ។

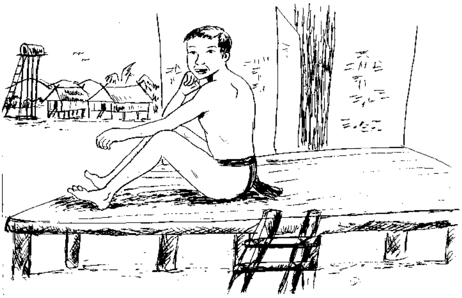

ពី ម៉ែគ អ៊ែ កា ទី
កាន អុកពុត ខាក់
ណោះ ហាង បះ
អន់ឱែ អន់តគ់ ប៉ាតោ
ផា៖ « គន! ផា អីស ចាក ឡាំ ប៉ាគ់ចំ កាតាម
អីស តង អ្លុ សាំងកៃ ឡាកោ ជែ ចគ័ ចាក្លង
ដៃស អន់ទៀ ខូច័ខាច ខងផះ អីស កើត ពែ
វគ័ ផាន ផា៖ សាណោ័ះ ទី កា ប្រ៉័ះ ចាក្លង ជ្រំ
ហីតេះ អីស ។

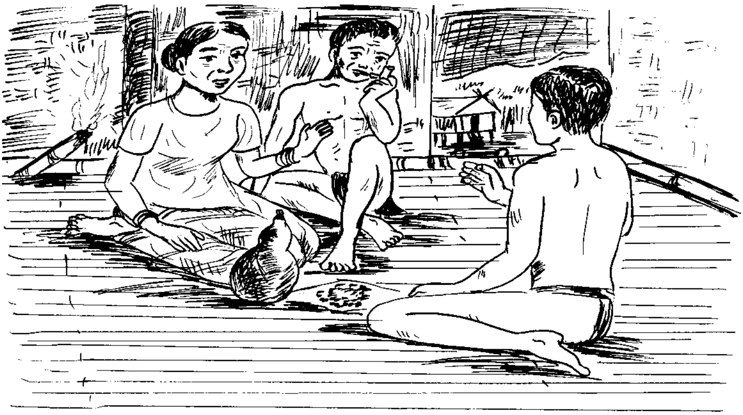

គន អ៊ែ តើល «អ៊ីគ ! អាញ់ ចឹង សាំងកៃ
ដេល មើគ ។ ផាឌី ទុញមុាំង ក្លាំងដារ់ ឡឹង
ណោះ អ៊ែ កា ចាក ឡាំ ម៊ីរ ម៉ោញ ដូវ អ៊ែ
ផាឌី ប៉ប័ ចាក្លង ចាក ហះ ទ្រង អូត័ៗ ។ អ៊ែ
ហៃ អន់ដើរ កាគឹន កាណុង ពុត អន់ដើរ
ផា ៖ បះ ឡាកោ អាញ់ តឹស តុ អា កេះ
ដាម័ ចឹង តោ័ កា ចាក្លង ថិ ៗ អា ប ? ចាក្រា
ចគ័ លួង អាញ់ វេស ម៉ាគ់ អ្លុ អន់តគ់ ។

កេះណោះ អ៊ែ កា ចគ័ តាតំ ចាក្លង ណោះ
តាទិច ផាឌី ឡាកា ជុង អ៊ែ តាហៃស ឡាច់
ផាម អៀង កាខាក់ ។ ម៉ោញទ្រុ ឡឹង
ណោះ ទិ ផាម សាហ្លើក តោ៎ កាអ៊ែ
សាំងអ៊ឹង ហះ ចារ ណោះ ហង ។ ណោះ
ហង បះ ពិន
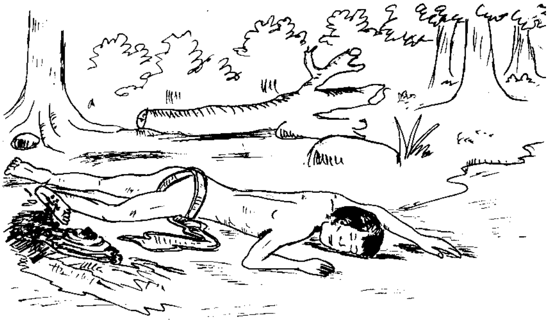
កិញអៀ ផា
ទី ប៉ាឈូស
ជឺរ ហីតេះ
ជឺរ ហីតាម
ក្លោ ពូ ប៉ាន់តាន ជ្រំ ហីតេះ ណោះ អ្យូគ កា
សាណោះ័ ទី កា ប្រ៉េះ័ ទី កា យ៉ាង ៕៚

រឿងបុរសចាំបាញ់សត្វស៊ីផ្លែពពេល

មានរឿងតំនាលតៗគ្នាមកថា កាលពីព្រេងនាយ មានព្រានព្រៃម្នាក់ បានទៅចាំបាញ់សត្វស៊ីផ្លែពពេលនៅឯព្រៃភ្នំមួយតាំងពីព្រលឹម ។ ពេលនោះ ស្រាប់តែគាត់លឺអារក្សដើមឈើ អារក្សខ្លា និងអារក្សផ្សេងទៀត កំពុងជជែកគ្នាអំពីការដែលពួកគេទៅមើលមនុស្សឆ្លងទន្លេនៅឯភូមិ។ ម្នាក់ៗសុទ្ធតែអះអាងថា ខ្លួនជាអ្នកឈ្នះក្នុងការទៅដណ្ដើមដាក់បន្លានៅកន្លែងដែលស្ត្រីពីរនាក់ឆ្លងទន្លេ។ រឿងនេះមិនដឹងជានរណាជាអ្នកឈ្នះពិតប្រាកដទេ។ ប៉ុន្តែអារក្សដើមពពេល ហេតុតែចង់ដឹងច្បាស់ក៏សួរបញ្ជាក់ទៅគ្នាគេថា "តើនរណាជាអ្នកឈ្នះពិតប្រាកដក្នុងការដណ្ដើមគ្នាដាក់បន្លានៅកន្លែងស្ត្រីឆ្លងទន្លេទាំងពីរនាក់ កាលពីព្រឹកមិញ ? " អារក្សដើមឈើក្បែរនោះប្រាប់ថា : ស្ត្រីដែលកើតបានកូនស្រី បានទៅលើអារក្សខ្លា ហើយស្ត្រីដែលកើតបានកូនប្រុសនោះ បានទៅលើអារក្សខ្យងហៀន"។ រួចអារក្សនោះក៏សួរទៅអារក្សដើមពពេលវិញថា: ហេតុអ្វីបានជាឯងមិនទៅជាមួយគេ ? អារក្សដើមពពេលឆ្លើយថា: "ខ្ញុំមិនបានទៅព្រោះតែជើងខ្ញុំឈឺ"។

លឺដូច្នោះ តាព្រាន ក៏នឹកភ្នកដល់អតីតកាល មួយសន្ទុះ ទើបនិយាយម្នាក់ឯងថា"អូ !កន្លងមក អោយតែខ្ញុំមកទីនេះ ខ្ញុំរមែងសៀតកាំបិតលើរីសរបស់វាជាញឹកញយ ទើបបណ្តាលអោយវាឈឺជើងដូច្នេះ។ ដោយសារមានហេតុការណ៏នេះ ជាសំអាង ទើបបងប្អូនជនជាតិទំពួនមានជំនឿ តៗគ្នាថាដើមឈើទាំងឡាយជាពិសេសដើមពពេល ព្រមទាំងសត្វព្រៃ សុទ្ធតែមានអារក្ស អ្នកតាតាមថែរក្សាឃ្លាំមើលរហូតដល់ពេលបច្ចុប្បន្ន ។

ពេលថ្ងៃរះខ្ពស់ផុតចុងព្រឹក្សា តាព្រាន ក៏ចេញពីស៊ុមបាញ់សត្វនោះដើរត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ។ ក្រោយពេលទទួលទានអាហារពេលព្រឹករួច គាត់ក៏អង្គុយសំរាកជក់ថ្នាំ យ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់តែម្នាក់ឯង។ បន្ទាប់ពីនោះ គាត់ក៏ទៅលេងផ្ទះស្រ្តីទាំងពីរ ដែលទើបតែឆ្លងទន្លេកាលពីព្រឹកមិញ។ គាត់បានជជែកលេងជាមួយប្តីនៃស្រ្តីទាំងពីរ អំពីការធ្វើចំការស្រែ ការរស់នៅ ហូបចុកប្រចាំថ្ងៃ សួរនាំពីនេះពីនោះ អស់ពីរឿងមួយ តទៅរឿងមួយទៀតដោយឥតនឿយណាយ។ ខណៈនោះ តាព្រាន ក៏ផ្តោយមាត់ប្រាប់ ពីគ្រោះអាក្រក់ ដែលនឹងកើតឡើងចំពោះក្មេងទាំងពីរនោះ នាពេលអនាគត។ លឺភ្លាម ឪពុកម្តាយនៃក្មេងទាំងពីរក៏សួរបញ្ជាក់ទៀតថាៈ ហេតុអ្វីបានជាលោកតាដឹង ? លោកយល់សប្តិទេរឺ ? តាព្រានៈ "មិនមែនយល់សប្តិយល់សូងទេចៅ ! គឺខ្ញុំស្តាប់លឺផ្ទាល់នឹងត្រចៀក" ។

ឪពុករបស់ក្មេងៈ "លោកតា លឺគេថាម៉េចខ្លះ ? មេត្តាប្រាប់អោយពួកខ្ញុំបានដឹងផង សុំលោកតាប្រាប់អោយអស់សេចក្តី កុំលាក់លៀមរឺ ខ្លាចក្រែង រអែងចិត្តអី ពួកខ្ញុំមិនយកទោសពៃរ៍ លោកតាឡើយ"។

តាព្រានៈ "ស្មាទោស ! រឿងនេះ ហាក់បីដូចជាខ្ញុំមកដាក់បណ្តាសាអោយកូនអ្នក អ៊ីចឹង ! "។ រឿងនេះវាអ៊ីចេះ ៈ "កាលពីព្រឹកមិញនេះ ខ្ញុំទៅចាំបាញ់សត្វ ស៊ីផ្លែពពេលតាំងពីព្រលឹម ។

ខណៈដែលខ្ញុំអង្គុយក្នុងស៊ុមបាញ់សត្វនោះ ស្រាប់តែ លឺអារក្សដើមឈើ អារក្សខ្លា និងអារក្សផ្សេងៗទៀត ជជែក គ្នាយ៉ាងអ៊ូរអរអំពីការ ដែលពួកវាទៅដណ្តើមគ្នា ដាក់បន្លាលើន្លែងដែល ប្រពន្ធចៅទាំងពីរឆ្លងទន្លេពីព្រឹកមិញនេះ។ ម្នាក់ៗ អួតប្រាប់ថា ខ្លួនជាអ្នកទទួលជ័យជំនះក្នុងការដណ្តើមនោះ។ ប៉ុន្តែ អារក្សដើមពពេលក្បែរ ស៊ុមបាញ់សត្វរបស់ខ្ញុំ បានសួរបញ្ជាក់ទៅគ្នាវា (អារក្ស) ថាៈ អ្នកណា ទទួលជ័យជំនះពិតប្រាកដក្នុងការដណ្តើមដាក់បន្លា លើកន្លែងឆ្លងទន្លេនៃ ស្ត្រីទាំងពីរនាក់នោះ ? អារក្សដើមឈើដែលនៅក្បែរវា បានឆ្លើយប្រាប់ ថាៈ កូនស្រីនោះបានទៅលើអារក្សខ្លា រីឯកូនប្រុសវិញបានទៅលើអារក្សខ្សងហៀន។ ដូច្នេះ ខ្ញុំដឹងតាមរយៈនេះឯង ណាចៅ ។

ចំណេរកាលក្រោយមក ក្មេងទាំងពីរនោះក៏ធំពេញវ័យកំលោះ ក្រមុំ។ ស្រីក្រមុំម្នាក់នេះ មានរាងតូចច្រឡឹងសាច់សម៉ត់ខៃ ទ្រលុកទ្រលន់ លើសស្រីទាំងពួង។ សម្រស់របស់នាងស្អាតស្រស់សោភា គួរអោយចង់បានធ្វើជាប្រពន្ធ។ ប៉ុន្តែ គ្មានបុរសណាមួយហ៊ានរៀបការជាមួយនាងសោះ ប្រហែលជីវិតរបស់នាងត្រូវបានអារក្សខ្លាកំណាច ដៅទុកមុនរួចជាស្រេចហើយ។ បញ្ហានេះបានធ្វើអោយឪពុក ម្ដាយ របស់នាងកើតទុក្ខ ស្មុគស្មាញជាខ្លាំង។

មានយប់មួយនោះស្ត្រីជាម្ដាយបានសួរទៅប្ដីថាៈ បើសិនជាមានបុរសណាម្នាក់ សុំរៀបការជាមួយកូនយើង ហើយធានាការពារនាង ឱ្យរួចផុតពីចំណើ នៃខ្លាកំណាចនោះ តើបងឯងព្រមអោយគេដែររឺទេ ? បុរសជាប្ដីៈ "រឿងនេះ ខ្ញុំមិនជំទាស់ទេម៉ែវា! រឿងដែលគួរអោយបារម្ភនោះ គឺខ្លាចតែគេមិនស្រលាញ់វា"។ គាប់ជួននៅយប់នោះដែរ មានបុរសម្នាក់ បានដើរកាត់ទីនោះ ហើយស្ដាប់បានទាំងអស់នូវ ពាក្យសំដី ទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេបាននិយាយគ្នា។ ស្ដាប់រួចបុរសនោះ ក៏ពោលថាៈ រឿងនេះកុំបារម្ភអី! អោយតែអ្នកទាំងពីរព្រម អោយខ្ញុំរៀបការជាមួយនាង ខ្ញុំនឹងការពារ នាងអោយបានល្អបំផុត ដាច់ខាតមិនអោយនាងមានគ្រោះថ្នាក់ដោយ សារសត្វខ្លាកំណាចនោះឡើយ។

ឪពុកម្ដាយស្រីៈ បើដូច្នោះមែន ពួកខ្ញុំមិនថាអីទេ! ហើយថែមទាំងសប្បាយចិតទៀតផងណាំចៅ ។ ដោយមានការយល់ព្រមពីឪពុកម្ដាយ និងដោយសារឃើញបុរសនោះ មានរូបរាងស្រស់សង្ហា នាងក៏ព្រមទទួលយកបុរសនោះធ្វើជាប្ដីរបស់ខ្លួន។ មិនយូរប៉ុន្មាន ឪពុកម្ដាយទាំងសងខាងក៏រៀបចំពិធីមង្គលការតាមប្រពៃណី ផ្សំផ្គុំអ្នកទាំងពីរអោយក្លាយជាប្ដីប្រពន្ធនឹងគ្នា។ បន្ទាប់ពីពិធីមង្គលការ បានចប់សព្វគ្រប់ហើយ បុរសនោះក៏យកដាវមកសំលៀងយ៉ាងមុត ដើម្បីទុកការពារប្រពន្ធជាទីស្រលាញ់របស់គាត់ពេលគេដើរទៅណាមកណា។ ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ទាំងពីរនាក់ប្ដីប្រពន្ធបាននាំគ្នាទៅចំការទៀត ដោយឆ្លងកាត់ព្រៃភ្នំធំៗ សំបូរទៅដោយសត្វកាចសាហាវ ជាពិសេស គឺសត្វខ្លា។ ពួកគេធ្វើដំណើរទៅមុខបណ្ដើរ និយាយលេងសើចបណ្ដើរ ប្រកបដោយភាពស្និទ្ធស្នាល។ ដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវស្រាប់តែ មានខ្លាកំណាមួយ ប្រុងលោតត្របាកខាំប្រពន្ធរបស់គាត់ តែគាត់វាត់ខ្លា កំណាចនោះ នឹងផ្លែដាវងាប់ភ្លាមមួយរំពេច។ ហើយពួកគេក៏បន្តធ្វើដំណើរ ទៅមុខទៀតដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ ដើរបានឆ្ងាយបន្តិចស្រាប់តែមានខ្លាមួយ ក្បាលចាំស្ទាក់ខាំប្រពន្ធគាត់ទៀត តែគាត់បានហួតដាវទាន់ពេល កាប់សំលាប់ខ្លានោះ ងាប់ដូចមុនដែរ។

រួចពីនោះពួកគេក៏បានទៅដល់ចំការដោយសុវត្ថិភាព។ រាល់ពេលអោយតែពីរនាក់ប្ដីប្រពន្ធនេះដើរទៅព្រៃ រឺទៅចំការលើកណាតែងតែមានខ្លាចាំស្ទាក់ផ្លូវគេមិនខានឡើយ តែខ្លាក៏ពុំមានឱកាសខាំនាងបានដែរ ព្រោះប្ដីនាងជាមនុស្សក្លាហាន ហើយរហ័សរហួនក្នុងការប្រយុទ្ធជាមួយខ្លាកំណាច។

ពីរបីថ្ងៃក្រោយមក ពីរនាក់ប្ដីប្រពន្ធក៏នាំគ្នាទៅចំការទៀត។ ដើរដល់ពាក់កណ្ដាលទ្រូងព្រៃ ស្រាប់តែឃើញខ្លាឈ្មោលមួយក្បាល ឈរឃាំងផ្លូវពួកគេ បុរសនោះឃើញក៏យារដាវកាប់សំលាប់វាងាប់ភ្លាមមួយរំពេច។ គាត់ក៏ព្រលះយកថ្គាមខ្លានោះ ទៅបំពាក់នឹងជញ្ជាំងផ្ទះត្រង់កន្លែងដែលប្រពន្ធគាត់ធ្លាប់អង្គុយត្បាញ ដើម្បីអោយមនុស្សផងទាំឡាយដឹងថាគាត់គឺជាមនុស្សខ្លាំងពូកែជាងគេ។

ច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ឆ្អឹងថ្គាមខ្លាដែលគាត់បំពាក់នឹងជញ្ជាំងនោះបានស្ងួតក្រៀមយ៉ាងសោះកក្រោះ ហើយមានដុះផ្សិតទៀតផង។ ថ្ងៃមួយ ក្នុងខណៈដែលប្រពន្ធរបស់គាត់អង្គុយត្បាញនៅខាងក្រោមផ្ទះ ហើយកន្ត្រាក់កីខ្លាំងៗ បណ្ដាលអោយចង្កូមខ្លា ដ៏មុតស្រួចដែលជាប់នៅនឹងថ្គាមនោះ ធ្លាក់ចុះមកលើអំបោះ ហើយរមៀលចុះមកចាក់ពោះរបស់នាងមុតយ៉ាងជ្រៅ មួយសន្ទុះក្រោយមក នាងក៏ដាច់ខ្យល់ស្លាប់ភ្លាម។

និយាយពីកូនប្រុសវិញ កាលបានពេញកំលោះហើយឪពុកម្ដាយក៏កើតក្ដីបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ហើយខំនិយាយទូន្មានប្រៀនប្រដៅកូនថាៈ

ពេលនេះកូនធំពេញវ័យហើយ ចូរប្រយ័ត្នប្រយែងផង ពិសេសពេលកូន ដើរទៅណាមកណា ដាច់ខាតកុំជាន់ សត្វខ្យងហៀនអោយសោះ ប្រយ័ត្ន មានគ្រោះថ្នាក់ដល់អាយុជីវិត។ ព្រោះតាព្រាន បានប្រាប់ថា ៖ នៅ ពេលដែលឯងកើតភ្លាម គឺអារក្សខ្យងហៀន បានយកបន្លាស្រាស់កន្លែង ដែលម៉ែឆ្លងទន្លេ ដៅឯងទុកហើយ ។ កូនៈ "ម៉ាក់ កុំបារម្ភអី ! " ខ្ញុំនឹង ប្រយ័ត្នប្រយែងជានិច្ច។ ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក បុរសនោះបានទៅចំការ តែម្នាក់ឯង ក៏ប្រទះឃើញសត្វខ្យងហៀនធំមួយកំពុងវាលើដីយឺតៗ តាម ទំលាប់របស់វា។ បុរសនោះ ឃើញហើយគិតភ្លាមថាៈ មាឌខ្ញុំធំជាងវា ប៉ុណ្ណាណី រឿងអីថាខ្ញុំជាន់វាមិនបាន ! សាកល្បងជាន់វាមើលតើមានអ្វី កើតឡើងចំពោះខ្ញុំទៅ ? គិតហើយវាក៏ជាន់ឈ្លីខ្យងហៀននោះ នឹងកែង ជើងយ៉ាងពេញទំហឹង ធ្វើអោយខ្យងហៀនបែកសំបកខ្ទេចខ្ទីអស់ បណ្តាល អោយមុតជើងវាយ៉ាងជ្រៅ ហើយមានឈាមហូរច្រើនទៀតផង។ ពេល អស់ឈាមពីខ្លួន បុរសនោះក៏ដាច់ខ្យល់ស្លាប់នៅទីនោះភ្លាម។ តាំងពីមាន ហេតុការណ៍នោះមក អ្នកស្រុកក៏មានជំនឿតៗគ្នា រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ អោយតែពេលណាប្រពន្ធឆ្លងទន្លេម្តងៗ បុរសជាប្តីតែងតែប្រញាប់យក បន្លាវី ស្លឹកឈើទៅស្រាស់បំបាំងកន្លែងនោះភ្លាម ដើម្បីកុំអោយអារក្ស ផ្សេងៗមកទាន់ ។ (**ចប់**)

សៀវភៅរឿងព្រេងនិទានអំពី "**បុរសចាំបាញ់សត្វស៊ីផ្លែពពេល**"
របស់ជនជាតិទំពួន ខេត្តរតនគិរី
បោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន ១៥០ ក្បាល
ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០០៦
បើចង់បានពត៌មានបន្ថែមទៀត
សូមទាក់ទងមកតាមអាសយដ្ឋានខាងក្រោមនេះ :

អង្គការសហការ (ICC)
P.O BOX 612
ភ្នំពេញ កម្ពុជា
Tel : 023 215 200 / 023 213 310
ឬ
P.O BOX: 890003
បានលុង ខេត្តរតនគិរី
Tel : 075 974 029

A folk tale written in Tampuan language of Ratanakiri province, Kingdom of Cambodia. First printing,150 copies, March 2006. For more information or copies contact the address above.

ការបោះពុម្ពសៀវភៅនេះ អាចធ្វើទៅបានដោយមានការជួយថវិកាពី
រដ្ឋាភិបាលជប៉ុន ។

The printing of this book was made possible by a grant from Japanese government.

Prepared for first online distribution in March 2015 by

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា
International Cooperation Cambodia
P.O. Box 612, Phnom Penh, Cambodia
Tel: 092-469-934 / 075-974-029
info@icc.org.kh
http://www.icc.org.kh

This work is dual licensed under either of these Creative Commons licenses:

- Attribution-ShareAlike 4.0 International License.(Cc-BY-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.
- Attribution-NonCommercial-ShareAlike (CC BY-NC-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.
The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following terms:

Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.